

DE KATHOLIEKE CONTRAREFORMATIE IN DE 21STE EEUW

VERRIJZENIS

TWEEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT / P106088

V.U. FR. GEERTS, WILGENLAAN 21, 2390 MALLE.

NR. 6 / NOVEMBER-DECEMBER 2001

AFGIFTEKANTOOR: 2390 MALLE

« *De godsdienstoorlogen zijn voorgoed voorbij* »
Paulus VI in 1965 toen hij de banier van Lepanto
teruggaf aan de Turken

« BOETE ! BOETE ! BOETE ! »

DE TOREN VAN SILOË

Om de joden duidelijk te maken dat de toestand ernstig was en dat zij zich dringend moesten voorbereiden op het naderend oordeel van God door boete te doen, greep Jezus naar een voorbeeld uit de toenmalige actualiteit: de ineenstorting van de toren van Siloë, waarbij verschillende personen om het leven kwamen... « *Komt het u voor dat de achttien op wie de toren van Siloë neergestort is, waardoor zij gedood zijn, méér schuld hadden dan alle andere mensen die in Jeruzalem wonen ?*

Neen, zeg ik u. Maar als gij u niet bekeert, zult gij allen op dezelfde wijze omkomen » (Lc. 13, 4-5).

Veertig jaar later haalden de Romeinen de wallen van Jeruzalem de één na de ander omver. Ze lieten geen steen op de ander staan, en spaarden geen enkel leven.

Deze evangelieblad-zijde beleven wij vandaag opnieuw, naar de letter. De duizenden die verpletterd werden in de puinhopen van de *Twin Towers*, hadden die méér schuld dan de andere inwoners van New York? Neen, zo zegt ons Onze-Lieve-Vrouw van Fatima in het profetisch visioen van het Derde Geheim:

« *Links van Onze-Lieve-Vrouw en iets hoger zagen wij een Engel, die een vurig zwaard in de linkerhand hield. Vonken vlogen eraf en vlammen sloegen eruit, alsof die de wereld in brand moesten steken.*

Maar de vlammen doofden uit toen zij in aanraking kwa-

men met het schitterend licht dat Onze-Lieve-Vrouw er vanuit haar rechterhand op liet stralen. De Engel die met de rechterhand naar de aarde wees, riep met luide stem:

“Boete! Boete! Boete!” »

Als wij geen boete doen, zullen wij allemaal omkomen...

DE DEVOTIE TOT HET ONBEVLEKT HART VAN MARIA

« *Ik heb de hel gezien* »: zo spraken verschillende mensen die de catastrofe van Manhattan zelf meemaakten en maar op het nippertje aan de dood ontsnapten.

Op 13 juli 1917 toonde Onze-Lieve-Vrouw aan de drie herderskinderen de afschuwelijke realiteit van de hel, en ze zei: « *Jullie hebben de hel gezien waar de zielen van de arme zondaars terechtkomen. Om ze te redden wil God in de wereld de devotie tot mijn Onbevlekt Hart verspreiden. Als men doet wat ik jullie zeg, zullen vele zielen gered worden en zal men vrede hebben.* »

De devotie tot het Onbevlekt Hart van Maria? Daarover is met geen woord gerept tijdens de vele religieuze en vooral « interreligieuze » manifestaties die plaatsvonden na de aanslagen van 11 september. Dit misprijzen voor wat

onze God, Vader, Zoon en Heilige Geest, het nauwst aan het hart ligt, is de ergste vorm van onverschilligheid waardoor Hij beledigd wordt. Want God wil, om een gebed te verhoren, dat dit tot Hem gericht wordt door de bemiddeling van het Onbevlekt

Hart van Maria. Daarbuiten is er geen heil. Elk gebed dat niet wordt voorgelegd door haar Onbevlekt Hart blijft dode letter: God hoort het niet, God luistert niet.

Dat is het wat Onze-Lieve-Vrouw uitlegt in het tweede deel van het Geheim: «*Als men doet wat ik jullie zeg, zal men vrede hebben.*» Zoniet, dan staat ons OORLOG te wachten. Wat dat betekent, laat Zij zien in het derde deel van het Geheim: de vlammen die uit het vurig zwaard van de engel schieten, dreigen de hele wereld in vuur en vlam te zetten.

Maar onze Kerk neemt haar toevlucht niet tot het Onbevlekt Hart van Maria: «*Het Vaticaan stelt zijn hoop in de wijsheid van de regeerders*». Kardinaal Angelo Sodano, staatssecretaris: «*Ik hoop op de wijsheid van de mensen*» (vrijdag 14 september).

OORLOG zal dus ons deel zijn, want er staat geschreven: «*Wee de mens die op mensen vertrouwt!*» (Jer. 17, 5).

EN DE PAUS?

De eerste reactie van Paus Joannes-Paulus II op de gebeurtenissen van 11 september was erg kort en nietszeggend: «*Geweld leidt tot niets.*» 's Anderendaags, tijdens de audiëntie, formuleerde de Paus het op de bekende wijze: «*Dit is een verschrikkelijke belediging voor DE WAARDIGHEID VAN DE MENS*».

De aanslagen staan in bloedige tegenspraak met de boodschap van Joannes-Paulus II voor de afsluitende ceremonie, precies één week tevoren, van de Vijftiende Interreligieuze Ontmoeting voor de Vrede, die dit jaar doorging in Barcelona: «*U toont aan de wereld dat het goed is de éenentwintigste eeuw niet in tweespalt te beginnen, maar met een gemeenschappelijke visie: de droom van de eenheid van de mensenfamilie. Die droom heb ik gedroomd toen ik in de maand oktober 1986 in Assisi mijn christelijke broeders en de verantwoordelijken van de grote wereldgodsdiensten heb uitgenodigd om voor de vrede te bidden. [...] Ik had een groot visioen voor ogen: alle volkeren van de wereld op weg vanuit verschillende punten op aarde om zich te verenigen vóór de Ene God, als één familie.*»

Deze boodschap werd voorgelezen vóór een honderdvijftigtal vertegenwoordigers van de grote religies: orthodoxe patriarchen, Roomse kardinalen, mohammedaanse leiders, joodse rabbijnen, boeddhisten en shintoïsten. Op de achtergrond kon men het woord "Vrede" lezen in vijftig talen, o.m. in het Hebreeuws en in het Arabisch. Inspiratiebron voor het gebeuren was natuurlijk de samenkomst van Assisi, vijftien jaar geleden.

Een "droom": die term gebruikte de H. Pius X al om het project van de *Sillon* van Marc Sangnier te kwalificeren, én te veroordelen in de Brief «*Onze apostolische opdracht*» van 25 augustus 1910. Negentig jaar later legt de opvolger de veroordelingen van de heilige voorganger naast zich neer. Met welk gezag?

Het geduld van God is eindeloos, en Paus Joannes-Paulus II is tot op vandaag kunnen verdergaan met het bezoeken van alle volkeren ter wereld, «*het oog gericht*

op zijn hersenschim». Niet om hen op te roepen om zich te bekeren tot het katholiek geloof, maar om hen aan te sporen te bidden ieder volgens zijn eigen religieuze traditie, in wederzijds respect, en met bewaring van het eigen *credo*.

De Paus zei verder nog dat hij in de ontmoeting van Barcelona «*een teken des tijds*» zag – een uitdrukking die Joannes XXIII graag gebruikte – en meer bepaald «*een teken van vrede*»: «*Iedereen kan vaststellen dat, in deze geest, de vrede onder de volkeren geen verre utopie meer is.*»

Eén week na deze toespraak kon iedereen net het tegenovergestelde vaststellen: **de vrede onder de volkeren is nog slechts een verre utopie.**

HET WERKTUIG VAN DE H. MAAGD

«*Ik ben gelukkig als ik hoor zeggen dat Russische soldaten op dit ogenblik in de frontlinie staan in de strijd tegen het islamitisch extremisme. Zo is het inderdaad, en toch zijn er maar weinig mensen die het beseffen. Wij zien vandaag vóór onze ogen hoe een fundamentalistische internationale vorm krijgt, een soort van boog van instabiliteit die van de Filippijnen tot Kosovo loopt. Dit is heel gevaarlijk, in de eerste plaats voor Europa. De islam is een godsdienst van vredelievende en rechtschapen mensen, maar zij die zich achter de islam verbergen om provocerende en terroristische doelstellingen te verwezenlijken, compromitteren miljoenen mensen die in deze godsdienst geloven. Eén van de extremistische organisaties, het Internationaal Islamitisch Front, wordt geleid door een man die volgens mij de nummer één is van het wereldwijd terrorisme: Osama Bin Laden.*»

Deze profetische woorden zijn van de Russische president Vladimir Poetin. Hij sprak ze anderhalf jaar geleden uit in een interview met de correspondent van de Italiaanse krant *La Repubblica* (7 juli 2000), en ze verschenen in de Franse CRC nr. 368 (juni-juli 2000, p. 32).

Poetin vervolgt: «*Het opzet van dit Front is de oprichting van een islamitisch kalifaat. Deze Verenigde Staten van de islam moeten een reeks mohammedaanse landen omvatten, verschillende Centraal-Aziatische republieken die vroeger tot de USSR behoorden en een deel van het huidig grondgebied van de Russische Federatie. Dit zijn fascistische plannen – fascistisch omdat zij oproepen tot de vorming van een verenigd oorlogsfront tegen de joden en tegen de "kruisdragers", zoals de christenen genoemd worden.*»

In Tsjetsjenië heeft Poetin bewezen dat hij vast van plan is ten strijde te trekken tegen het islamitisch terrorisme. Deze vooruitziende strategie werd hem door het Westen, de Verenigde Staten op kop, niet in dank afgenomen. Maar de aanslagen van 11 september hebben de kaarten grondig geschud. President Bush is nu «*een totale oorlog tegen het terrorisme*» begonnen, met de steun van Moskou.

Door het Geheim van Fatima weten we dat voor Rusland een cruciale rol is weggelegd: het land zal het werktuig van de H. Maagd zijn voor het herstel van de vrede. **Maar eerst moet Rusland zich bekeren.** En daarvoor moet maar weinig gebeuren, maar het móet gebeuren: de toewijding van Rusland aan het Onbevlekt Hart van Maria door de Paus, in vereniging met de bisschoppen van de hele wereld. Oorlog of vrede? **Alles ligt in de handen van Paus Joannes-Paulus II, en van hem alleen...**

« WEE U WANNEER ALLE MENSEN U PRIJZEN »

JOANNES XXIII, EEN HEILIGE PAUS ?

Pinksteren 2001: midden op het altaar dat op het Sint-Pietersplein in Rome opgesteld stond, lag het gaaf bewaarde lichaam van Paus Joannes XXIII in een glazen kist. Het dieperliggende opzet van deze plechtige hulde aan de zaligverklarde Paus die het Tweede Vaticaans Concilie samenriep, kan niemand ontgaan: de *heilige* Joannes XXIII moet Vaticanum II een aureool van *heiligheid* geven. Maar het is nog maar de vraag of « de goede paus Joannes », zoals de media hem steevast met veel vertedering noemen, werkelijk een heilige was...

De beslissing om Joannes XXIII te laten opbaren werd begin dit jaar genomen door de huidige Paus. « *Het overbrengen van het lichaam zien velen als een teken dat wijst op een spoedige heiligverklaring* », schrijft het *Katholiek Nieuwsblad* (8 juni 2001). En dat het niet zal blijven bij de heiligverklaring van de initiatiefnemer van Vaticanum II alleen, heeft Joannes-Paulus II zonder veel omwegen duidelijk gemaakt: « *In zijn preek tijdens de Eucharistieviering op Pinksteren dankte Johannes Paulus II "de goede paus" voor diens "getuigenis van heiligheid" en voor de verrassende vernieuwing die hij de Kerk bereidde door het samenroepen van het Tweede Vaticaans Concilie. "De zachte bries werd een vastberaden wind; het conciliegebeuren nam de vorm aan van een nieuw Pinksteren", aldus de huidige paus* » (ibid.). Om de alsmäär duidelijker wordende mislukking van de conciliaire Reformatie te verdoezelen en de aanzwellende kritiek voorgoed de pas af te snijden, moet en zal Vaticanum II gecanoniseerd worden, en daartoe zijn alle middelen goed!

Over het leven van Joannes XXIII leest men in de pers zeer weinig. De meeste journalisten weten niet veel meer te vertellen dan dat hij de vensters van de Kerk opengegoot heeft voor de moderne tijd en dat hij een frisse wind [of was het bij nader inzien een allesvernietigende storm?] heeft doen waaien door de Kerk. Is dat voldoende om iemand heilig te verklaren? Uiteraard niet. Vele gelovigen zien ongetwijfeld een bewijs van heiligheid in het feit dat het lichaam van Paus Roncalli gaaf bewaard bleef: daarvoor is echter een heel prozaïsche verklaring te geven die niets met heiligheid vandoen heeft [zie kadertekst p.8].

Gelijktijdig met Joannes XXIII werd ook een andere paus zaligverklard: Pius IX, de paus van de *Syllabus* (de lijst van moderne dwalingen die door deze Paus veroordeeld werden). Die gelijktijdige zaligverklaring werd in heel de Kerk aanvoeld als een onoplosbare tegenstrijdigheid. **Er is namelijk geen grotere tegenstelling mogelijk dan die tussen de *Syllabus* en Vaticanum II.** Om dat te illustreren volstaat het propositie nr. 80, de laatste die in de *Syllabus* veroordeeld wordt, te citeren: « *De Heilige Vader mag en moet zich verzoenen met de vooruitgang, het liberalisme en de moderne beschaving.* » **Dit standpunt, veroordeeld door Pius IX, drukt precies de gedachte van Joannes XXIII uit.** In zijn openingstoespraak van het Tweede Vaticaans Concilie (11 oktober 1962) verklaarde hij namelijk: « *De vaststaande en onveranderlijke leer, die trouw moet gerespecteerd worden, heeft nood aan uitdieping en moet voorgesteld worden op een wijze die beantwoordt aan de vereisten van onze tijd.* »

Zo formuleerde hij vanaf de opening van het Concilie

het basisprincipe van een hervorming die in vier zittingen zou leiden tot een totale ondermijning en zelfs een verandering van onze godsdienst. Wie deze openingstoespraak van Joannes XXIII grondig analyseert – en abbé de Nantes heeft dat gedaan in 1996 – moet vaststellen dat ze niet minder dan acht ketterijen bevat!

EERSTE KETTERIJ:
HET HUMANISTISCH OPTIMISME

De eerste woorden van de Paus tot het Concilie drukken zijn fundamenteel "Credo" uit: « *De ernstige problemen waarmee het menselijk ras sedert bijna twintig eeuwen geconfronteerd wordt, blijven dezelfde. Jezus-Christus blijft inderdaad altijd in het middelpunt van de geschiedenis en van het leven: de mensen zijn ofwel mét Hem en zijn Kerk, en dan genieten zij van licht, goedheid, orde en vrede; ofwel leven zij zonder Hem, handelen tegen Hem of blijven bewust buiten zijn Kerk, en dan kennen zij verwarring, hardheid in de onderlinge omgang en het risico van bloedige oorlogen.* »

Volgens deze woorden is het leven van de Kerk exclusief gericht op de eendracht onder de mensen en de wereldvrede. De *bovennatuurlijke* orde komt niet ter sprake: het Kruis en de hemelse beloning, de erfzonde, de hel, de dodelijke tegenstand tegen de Kerk van God verdwijnen alle geruisloos van het louter *aardse* toneel.

In bedekte bewoordingen komt hier een eerste ketterij aan het licht, die als een rode draad doorheen heel de toespraak loopt. Citeren we b.v. volgende paragraaf: « *Zeker, de Kerk belooft aan de mensen van onze tijd geen vergankelijke rijkdommen, zij belooft hen ook niet het geluk op aarde, maar zij schenkt hen het goed van de genade waardoor de mens verheven wordt tot de waardigheid van zoon van God. Deze genade betekent een zeer grote hulp om hun leven menselijker te maken en is tegelijkertijd de stevige waarborg voor zulk een leven.* » Met die krachtige hulp « *kunnen de mensen de absolute en sterke eenheid van de zielen bereiken waaraan elke echte vrede en het eeuwig heil verbonden zijn.* » Het katholiek geloof is slechts een gist dat het werelds humanisme in staat stelt zijn dubbel ideaal te bereiken: de vervolmaking van de Persoon, erkend en beschermd in heel zijn waardigheid, EN de eenheid van de wereld, enige garantie voor een zichtbare, aardse vrede.

Het logische gevolg van deze redenering is dat elke mens en alle mensen samen twee doeleinden moeten bereiken, die op mekaar volgen en in mekaar verstrengeld zijn. Het eerste doel is het bouwen van de broederlijke mensenwereld; het tweede het bewerken van het persoonlijk heil door God te zoeken en Hem te dienen. Het ene kan in geen geval het andere uitsluiten. Maar heeft Jezus niet gezegd: « *Niemand kan twee meesters dienen* » ?

TWEDE KETTERIJ: HET CHARISMATISCH ILLUMINISME

Joannes XXIII aarzelde niet om in zijn openings-toespraak impliciet te verklaren dat het Tweede Vaticaans Concilie volkomen uniek zou zijn: « *Wij zien met grote hoop en tot Onze grote troost hoe de Kerk thans, eindelijk van zovele belemmeringen uit vroeger tijden bevrijd, vanuit deze Vaticaanse basiliek als vanuit een tweede Cenakel van de apostelen door u haar stem vol majesteit en grootheid kan verheffen.* »

« ... als vanuit een tweede Cenakel van de apostelen ». De uitdrukking is handig gekozen: “(zo)als” betekent dat het maar om een *manier van zeggen* gaat, dat men het niet letterlijk hoeft op te vatten. Maar ondertussen is een zeer suggestief verband gelegd: uit het Cenakel werd immers de Kerk geboren, toen de H. Geest op de dag van Pinksteren in het jaar 30 neerdaalde over de apostelen; twintig jaar later was het ook in het Cenakel dat het eerste van alle concilies plaatsgreep, het Concilie van Jeruzalem. De vergelijking is dan ook erg indruk-wekkend, en flatterend voor de concilievaders van Vati-canum II, die bijna gebombardeed worden tot nieuwe apostelen! Hieruit blijkt dat de vergelijking veel te ver gaat: ze houdt in dat de twintig oecumenische concilies en de andere die gehouden werden tussen het eerste en dit « tweede Cenakel » niet van tel zijn. Tussen het eerste en het tweede is geen plaats voor een derde, zelfs niet *ex aequo*, niet in het verleden en niet in de toekomst.

Paus Joannes XXIII heeft bewust het Concilie als een nieuw Pinkstergebeuren willen afschilderen, waardoor Vaticanum II al bij voorbaat een aureool kreeg en de concilievaders het recht om alles in vraag te stellen en alles te veranderen.

Het gevolg? In alle conciliaire commissies grepen de nieuwlichters het woord van de Paus aan om hun revolutionaire denkbelden door te drukken...

DERDE KETTERIJ: DE AUTORITAIRE VEROORDELING VAN DE « ONGELUKSPROFETEN »

« *Het gebeurt dikwijls* », aldus Joannes XXIII, « *dat Onze oren in de dagelijkse uitoefening van Ons apostolisch ministerie gekwetst worden bij het vernemen van wat sommigen zeggen, die misschien wel vervuld zijn van godsdienstige ijver maar die in de manier waarop ze de zaken zien tekort schieten in nauwkeurigheid, beoordelingszin en evenwichtigheid. In de huidige toestand van de maatschappij zien zij slechts ruïnes* [wellicht een allusie op het Derde Geheim: « alvorens daar aan te komen, ging de H. Vader door een grote stad die voor de helft verwoest was »!] *en rampspoed. Zij zijn gewoon te zeggen dat onze tijd er erg op achteruitgegaan is in vergelijking met de voorbije eeuwen. Ze gedragen zich alsof de geschiedenis, die lerares van het leven is, hen niets te vertellen heeft.* »

Pure kwaadsprekerij: de onheilsprofeten putten hun hele ervaring en wijsheid uit de lessen van het verleden, terwijl de geluksprofeten hun utopieën bouwen in een toekomst die ze naar hartelust manipuleren. De geluksprofeten van de jaren zestig – en ze waren met velen –

zijn de dag van vandaag compleet vergeten. Veertig jaar na het Concilie krijgen de “onheilsprofeten” gelijk: oorlogen, hongersnood, de “pest” die aids heet en vervolgingen tegen de Kerk...

« *Wij vinden het noodzakelijk te zeggen dat Wij het volkomen oneens zijn met deze onheilsprofeten die voortdurend rampen aankondigen, alsof het einde van de wereld nabij zou zijn.* » Nochtans is dat de handelwijze geweest van talloze gecanoniseerde heiligen, in het spoor van Sint-Paulus, die precies door de aankondiging van rampen geweldige bekeringsbewegingen op gang brachten, voor de redding van de zielen. En zo deed ook Onze Heer Jezus Christus, in de lijn van zijn Voorloper Joannes de Doper, een onheilsprofeet... Onder de vervloeking van Jezus is er één die volstaat om Joannes XXIII uit te sluiten uit de rangen van de gelukzaligen: « Wee u, wanneer alle mensen u prijzen; want zó hebben hun vaders ook met de *valse profeten* gedaan » (Lc. 6, 26).

Van Jeremias tot Onze-Lieve-Vrouw van Fatima zijn de enige betrouwbare geluksprofetieën diegene die een beloning aankondigen *na* heilzame beproevingen, een bevrijding *na* een harde ballingschap, een regen van genade bekomen door het Onbevlekt Hart van Maria ten gunste van een volk *dat gehoorzaamt aan haar vragen*.

In 1960 moest Joannes XXIII het Derde Geheim bekend maken. Onder het voorwendsel van voorzichtigheid probeerde de Paus zich aan zijn plicht te onttrekken, zoals blijkt uit het getuigenis van Mgr. Loris Capovilla, zijn toenmalig raadgever: « Na met iedereen [de over het Derde Geheim geconsulteerde prelaten] gesproken te hebben, zei Joannes XXIII me: “Schrijf op.” En ik schreef op wat hij me dicteerde: “De H. Vader heeft dit document ontvangen uit de handen van Mgr. Philippe. Hij heeft besloten het vrijdag te lezen, in aanwezigheid van zijn biechtvader. Toen hij vaststelde dat bepaalde uitdrukkingen onduidelijk waren, heeft hij Mgr. Tavares geroepen, die vertaalde. Hij heeft de tekst laten lezen door zijn meest nabije medewerkers. Tenslotte heeft hij besloten de omslag opnieuw te sluiten met de woorden: “Ik breng geen oordeel uit. *Stilzwijgen tegenover iets wat een manifestatie van het goddelijke kan zijn, of het juist niet kan zijn*” ».

En inderdaad: Joannes XXIII heeft nooit meer publiekelijk over het Geheim gesproken. Een communiqué van het Vaticaan liet op 8 februari 1960 aan de wereld weten: « *Hoewel de Kerk de verschijningen van Fatima erkent, wil zij niet de verantwoordelijkheid nemen om de waar-achtigheid te garanderen van de woorden die de Maagd Maria volgens het zeggen van de drie herdertjes tot hen zou gericht hebben* » (cf. Franse CRC nr. 341, dec. 1997).

De door ons vetgedrukte zin uit de nota die de Paus dicteerde, vormt een opvallend contrast met het charismatisch illuminisme van Joannes XXIII toen hij het Concilie opende met « het nederig getuigenis van Onze persoonlijke ervaring »: volgens de Paus werd de samenroeping van een Concilie hem door goddelijke inspiratie ingegeven op 25 januari 1959 in de basiliek van Sint-Paulus-buiten-de-muren. Daar was voor de afsluiting van de “week van de eenheid” een oecumenische bijeenkomst aan de gang die plots in de visie van de Paus tot *een nieuw Pinksteren*

uitgroeide: « De geesten van hen die aanwezig waren [onder wie dus veel niet-katholieken] werden plotseling geraakt als door een bliksem van hemels licht; de ogen en het gelaat van allen [*sic!*] weerspiegelden de zoete emotie die zij gewaarwerden. » En zoals op de dag van Pinksteren « schoot men onmiddellijk over heel de wereld in gang en begon iedereen vurig uit te kijken naar de viering van het Concilie. »

Een manifestatie van het goddelijke? *Of juist niet?*

VIERDE KETTERIJ: DE HERVORMING VAN DE KERK

De Kerk van het verleden heeft wel op een onfeilbare wijze het katholiek geloof kunnen bewaren en verdedigen, maar door haar manier van prediken kan zij de wereld niet meer boeien: « *bijsturingen zijn absoluut noodzakelijk* ». Helemaal in de stijl van de encycliek *Ecclesiam suam* die Paus Paulus VI later zal publiceren, drukt deze toespraak al het fameuze “ja, maar” uit: “ja” wat de waarheid betreft, heel zeker, “maar” de leer moet herzien worden zodat zij op een « efficiënter manier » kan voorgesteld worden, conform « de vereisten van onze tijd ».

« *Vermits deze leer de uiteenlopende domeinen van de menselijke activiteit [...] omvat, is het vóór alles noodzakelijk dat de Kerk nooit haar blik afwendt van het geheiligde erfgoed van de waarheid dat zij van de vorige generaties ontvangen heeft. Maar het is ook noodzakelijk dat zij zich keert naar de huidige tijd die nieuwe situaties en nieuwe levensvormen met zich meebrengt, en die nieuwe wegen opent voor het katholiek apostolaat.* »

We stoten hier op het beruchte *aggiornamento*: « de aanpassing aan de dag van vandaag », of beter nog: « de aanpassing aan de smaak van de dag ». Maar de dagen gaan voorbij, en de mode is van voorbijgaan-de aard... Blijft « de wereld », waarvoor Jezus *niet* gebieden heeft (cf. Jo. 17, 9). De Kerk is de Bruid van Jezus, zij is vrij ten opzichte van de wereld. Zij heeft altijd « in de wereld » gewerkt, maar slechts voor haar ene Heer.

Joannes XXIII verwijst met deze passage uit zijn openingstoespraak naar de klachten van de experten, zoals Karl Rahner, die op dat moment een statistische studie verspreidde die concludeerde dat de Kerk op haar failliet afstevende... als zij zich niet zou gaan bezighouden, zoals elke menselijke industrietak, met haar *marketing*. In de *marketing* gaat het niet om de waarde op zich van het voorwerp maar om de reclame, dit wil zeggen: de aanpassing aan de verlangens en vereisten van potentiële klanten. Daarin ligt de ketterij: de wil om het goddelijk geloof te onderwerpen aan de grillen van de massa, die zelf geïnspireerd worden door de Prins van deze wereld. Lezen we er bijvoorbeeld de verwittiging van Sint-Paulus aan Timotheus op na:

« *De Geest zegt uitdrukkelijk dat in de laatste tijden sommigen zullen afvallen van het geloof en aan dwaalgeesten en duivelse leringen gehoor zullen geven* » (1 Tm 4, 1). « *Want er komt een tijd dat men de gezonde leer niet verdraagt, maar zich een massa leraars bijeenraapt naar eigen smaak; dat men zich de oren laat strelen, maar ze afkeert van de waarheid, om zich te houden aan fabels* » (2 Tm 4, 3).

« HIS MASTER'S VOICE... »

In de reeks voordrachten over de grote crises in de geschiedenis van de Kerk, gehouden en gepubliceerd in 1975, behandelde abbé de Nantes onder de titel « De grote apostasie » de conciliaire revolutie van de jaren 1959-1965. Hij beschrijft hoe Paus Pius XII in 1954 bewijzen in handen krijgt van het dubbele spel dat gespeeld wordt door zijn staatssecretaris, Mgr. Montini [de latere Paulus VI], o.m. in de contacten met de communistische vervolgers in de Sovjetunie en in China. De Paus besluit daarop zich te ontdoen van de grote progressisten in zijn omgeving: kardinaal Urbani vertrekt naar Verona, kardinaal Roncalli wordt benoemd tot patriarch van Venetië, Mgr. Montini tot aartsbisschop van Milaan. *Promovetur ut amoveatur...*

« Maar de benoeming tot kardinaal, de verplichte tussenstap naar de pauselijke uitverkiezing, zal er nooit komen [voor Montini]. Door de onbuigzame wil van Pius XII blijft Montini uitgesloten van het komende conclaaf.

« Uiteindelijk sterft Pius XII [in 1958]. Het conclaaf komt bijeen zonder de aartsbisschop van Milaan,

maar zijn naam ligt op ieders lippen. Zijn medestanders stellen hun eisen en halen het: er wordt een overeenkomst gesloten. Kardinaal Roncalli, die oud is en die evenals Montini in ongenade was gevallen, geeft zijn akkoord. Hij zal de OVERGANGSPAUS zijn, Pastor et Nauta, wiens precieze rol erin bestaat Montini tot kardinaal te creëren, Urbani en de anderen die door Pius XII afgekeurd waren te rehabiliteren en vlug te sterven om plaats te maken voor de uitverkorene van de progressistische en liberale meerderheid.

« Joannes XXIII wordt verkozen op 28 oktober. Al op 17 november creëert hij een aantal kardinalen: bovenaan de lijst staat de aartsbisschop van Milaan. [...] En als tijdens het consistorie van 15 december Montini neerknielt vóór de Paus trekt deze hem prompt overeind met de woorden: “Per carità... Alstublieft. Sta recht. ALS U KARDINAAL WAS GEWEEST, DAN ZOU IK HET NU GEWEEST ZIJN DIE U DE VOETEN ZOU KUSSEN” (Madeleine Juffé, *Paul VI*, Fleurus 1963, p. 5).

« Nauwelijks een week nadat Joannes XXIII zijn intentie heeft bekendgemaakt om een Concilie bijeen te

roepen, op 26 januari 1959, verklaart kardinaal Montini in een *Nota* aan zijn diocesanen dat het om “het grootste Concilie” uit de geschiedenis gaat; volkomen soeverein bepaalt hij er het thema van: het moet de verzoening worden van de Kerk met de moderne wereld. Tussen beide zullen nieuwe verhoudingen tot stand komen, getuigend van harmonie in vrijheid...

« In Rome onthaalt Joannes XXIII hem als zijn zoon en logeert hem, als enige onder de kardinalen, in het Vaticaan. Hij vertrouwt hem de beslissende taak toe zijn toespraak voor de opening van het Concilie voor te bereiden en op te stellen. “Kardinaal Montini heeft meegewerkt aan de redactie van de Openingstoespraak van het Concilie die gehouden werd op 11 oktober. Dit wordt bevestigd door Mgr. Colombo, deken van de theologische faculteit van Milaan. Men weet welke weerklank deze toespraak heeft gehad en welk een referentiepunt zij is geworden voor de Concilievaders” (M. Juffé, *op. cit.*, p. 129). »

abbé Georges de Nantes, *Franse CRC nr. 97, okt. 1975, pp. 12-13*

VIJFDE KETTERIJ: HET MODERNISME

« *Er is een verschil tussen enerzijds de schat zelf van het geloof, d.w.z. de waarheden vervat in onze eerbiedwaardige leer, en anderzijds de vorm waarin die waarheden uitgedrukt worden* ». Deze stelling van Paus Roncalli krijgt nog een merkwaardig staartje toegevoegd: « ... *terwijl ze niettemin [?] dezelfde betekenis behouden en dezelfde draagwijdte* ».

Bent u daar zeker van, Heilige Vader? Staat u daar borg voor?

Onmogelijk! Joannes XXIII is een modernist, al vijftig jaar tevoren veroordeeld door een andere Paus die een echte heilige was: de **H. Pius X**. En het is geen toeval dat Angelo Roncalli van deze heilige Paus een afkeer had, al van in zijn jeugd.

Angelo Roncalli is nooit de indruk vergeten die de Paus op hem maakte de dag dat hij, als jonge priester, in audiëntie ontvangen werd samen met een delegatie van het bisdom Bergamo, ter gelegenheid van de vijftigste verjaardag van de priesterwijding van de H. Vader. Hij vertelt: « Na de gewone geplogenheden sprak Pius X met zoveel angst over de gevaren van de tijd waarin wij leefden, en over de valstrikken van de Boze om het ware geloof van de katholieken neer te halen, dat hij volledig vergat ons te bedanken voor ons geschenk. »

Roncalli droeg inderdaad een schotel met daarop 25.100 lires in goudstukken... waarmee hij zo begaan was dat hij « *volledig vergat* » te luisteren naar de woorden van de Paus, die hem aanspoorde tot waakzaamheid tegen het modernisme, dat het jaar tevoren veroordeeld was in de encycliek *Pascendi dominici gregis* (8 september 1907).

Peter Hebblethwaite, die deze gebeurtenis aanhaalt in zijn boek over Joannes XXIII, voegt eraan toe: « Op het moment waarop Roncalli deze woorden neerschrijft, is hij Paus en is Pius X heiligerverklaard. » Merk op dat Joannes XXIII « Pius X » schrijft en niet « de Heilige Pius X ». En dat is geen toeval. Hebblethwaite vervolgt: « Zijn opmerkingen over de ondankbaarheid [*sic!*] van de Opperherder krijgen er nog meer gewicht door: “*Ongetwijfeld heilig, maar niet helemaal volmaakt omdat hij zich zo liet overweldigen door de onrust en zich zo bangstigd toonde*” » (*John XXIII, the Pope of the Council*, p. 78).

Dit oordeel van Joannes XXIII over zijn heilige voorganger doet de wenkbrauwen fronsen. Maar als 27-jarige priester had Angelo Roncalli vroeger al tegen zijn bisschop gezegd: « *De Paus is bedroefd vandaag. Maar zelfs als hij ziek en in beslag genomen is, zou een paus toch altijd een glimlach op zijn gezicht moeten hebben en welwillend moeten zijn tegenover zijn kinderen* » (Paul Dreyfus, *Jean XXIII*, p. 54).

Zulk een brutaliteit is niet alleen het gevolg van hoogmoed. Uit deze woorden blijkt ook dat de jonge priester zelf door en door modernistisch was, omdat hij doof en ongevoelig was voor de angst van de heilige Opperherder.

Vijftig jaar later was Angelo Roncalli paus... en nog altijd modernist. Zijn opzet: de indruk wekken dat hij de Kerk in al haar eerbiedwaardigheid en maagdelijkheid wilde respecteren, maar tegelijk haar lichaam omvormen om er een lustvoorwerp van te maken naar de smaak en

de eisen van de wereld en van de Prins van deze wereld, die er vanaf het begin op uit is haar te verkrachten onder de blikken van de hele wereld en met de zegen van haar Leider!

ZESDE KETTERIJ: DE CULTUS VAN DE MENS

« *De mensen zijn er meer en meer van overtuigd dat de waardigheid en de vervolmaking van de menselijke persoon zeer belangrijke waarden zijn die zware inspanningen noodzakelijk maken.* » De zin snijdt op plechtige wijze één van de grote thema's van het Concilie aan, maar durft duidelijk nog niet alles zeggen. De volledige draagwijdte zal pas duidelijk worden in de toespraak die op 7 december 1965 door Paus Paulus VI uitgesproken wordt ter afsluiting van Vaticanum II:

« De Kerk van het Concilie heeft zich inderdaad sterk beziggehouden met de MENS, de MENS zoals hij zich in de realiteit aan onze tijd openbaart, de levende MENS, de MENS die volledig door zichzelf opgeslorpt wordt, de MENS die zichzelf niet alleen tot middelpunt maakt van alles wat hem boeit maar die zich ook durft voordoen als het beginsel en het einddoel van de ganse werkelijkheid... »

« Het vrijzinnig en werelds humanisme is eindelijk verschenen in zijn ontzagwekkende gedaante en heeft in een zekere zin het Concilie uitgedaagd. De religie van de God die mens geworden is ontmoette de religie – want het is er één – van de mens die zichzelf tot God maakt. Wat is er gebeurd? Een botsing, een gevecht, een anathema? Dat had kunnen gebeuren, maar het is niet gebeurd. De oude geschiedenis van de Samaritaan heeft model gestaan voor de spiritualiteit van het Concilie. Een grenzeloze sympathie heeft zich van haar meester gemaakt. De ontdekking van de menselijke noden, die groter zijn naarmate de zoon van de aarde [*sic*] zichzelf groter maakt, heeft de aandacht van deze Synode opgeslorpt. »

« Jullie, moderne humanisten die de transcendentie van de hogere dingen afwijzen, erken dan tenminste de verdienste van dit Concilie, en sta open voor ons nieuw humanisme: OOK WIJ, WIJ MEER DAN WIE OOK, WIJ BELIJDEN DE CULTUS VAN DE MENS. »

Sedertdien hebben tientallen en tientallen pauselijke teksten deze dwaze afgoderij, deze onvoorstelbare ketterij overgenomen en verkondigd...

ZEVENDE KETTERIJ: DE OECUMENE

« *De bezorgdheid van de Kerk om de waarheid te bevorderen en te beschermen berust op het heilsplan van God, “die wil dat alle mensen gered worden en tot erkenning van de waarheid komen” (1 Tm 2, 4). Volgens dit heilsplan kunnen de mensen zonder de hulp van de gehele geopenbaarde leer niet tot die absolute en gevestigde eenheid komen waarmee de ware vrede en het eeuwig geluk verbonden zijn* », zo vervolgt Joannes XXIII in zijn openingstoespraak.

Tegenover dit door God gewild ideaal staat echter het « MAAR » van de trieste werkelijkheid: « *Maar de gehele familie der christenen heeft deze zichtbare een-*

heid in de waarheid nog niet volledig bereikt. » De uitdrukking « familie der christenen » klinkt veel te positief en is in feite een verdraaiing van de waarheid: het conglomeraat van alle verenigingen die zich “christelijk” noemen lijkt meer op een krabbenmand dan op een achtbare familie. Meteen riskeren we te verdwalen in de mist van halve waarheden en halve leugens: men spreekt over familie, daarna geeft men de verdeeldheid toe terwijl men het tegelijkertijd heeft over toenadering, of pogingen tot, die evenwel nog niet helemaal bevredigend zijn, enzovoort. Tussen het traditionele *neen* van het katholiek geloof en het *ja* van een ideaal dat niet bestaat, voegt men zo een aantal kleine stapjes die de indruk wekken dat er ooit een vereniging tot stand zal komen, zonder overwinnaar of overwonnenen:

« Maar de katholieke Kerk rekent het tot haar plicht [Joannes XXIII stelt eigenmachtig in de Kerk een plicht in, daar waar vroeger een verbod van kracht was] ijverig mee te werken om het grote mysterie van die eenheid te verwezenlijken, die Jezus Christus op de vooravond van zijn offer zo vurig van zijn hemelse Vader heeft afgesmeekt; en zij geniet een zoete vrede [heel ontroerend... maar pas op voor de adder onder het gras!] omdat zij weet dat zij zo innig met dit gebed van Christus verbonden is. »

Stop! De waarheid, die vandaag de dag het zwijgen wordt opgelegd, luidt heel anders. De woorden van Christus – « Mogen allen één zijn » en « opdat er nog slechts één kudde en één Herder zouden zijn » – hebben betrekking op de vereniging van *joden en heidenen*, in zijn Lichaam en zijn Bloed; het gaat om een goddelijk werk dat de hernieuwing is van alle Allianties uit het verleden en dat de obstakels tussen twee volkeren wil neerhalen om er nog slechts één volk van te maken. Het conciliedecreet *Unitatis redintegratio* verdraait deze waarheid en legt Jezus een verlangen naar eenheid in de mond *dat Hij nooit gehad heeft*.

Vanaf de dag van Pinksteren is er nog alleen de Kerk, waartoe alle volkeren geroepen zijn. Buiten de Kerk kan geen enkele godsdienst nog standhouden.

ACHTSTE KETTERIJ: DE INTERRELIGIOSITEIT

« Als wij het goed beschouwen », vervolgt de Paus, « blijkt deze eenheid die Jezus Christus voor zijn Kerk heeft afgesmeekt, als het ware een drievoudig bovennatuurlijk en heilzaam licht uit te stralen: de eenheid van de katholieken onder elkaar, die uiterst standvastig en voorbeeldig moet blijven; vervolgens de eenheid in het gebed en in het brandend verlangen waarmee de van de Apostolische Stoel afgescheiden christenen de eenheid met ons afsmeeken; tenslotte de eenheid in de achting en in het respect jegens de katholieke Kerk bij hen die verschillende vormen van godsdienst, zij het nog niet christelijke, belijden. »

Deze geografische opdeling in concentrische cirkels van verschillende graad rondom de Heilige Stoel is duidelijk van de hand van Giovanni-Battista Montini. We vinden ze terug in de encycliek *Ecclesiam suam*, de programmaverklaring van zijn pontificaat (6 augustus 1964). Paulus VI zal het visioen toegeschreven aan Joannes XXIII realiseren op de drie niveaus:

a) De eenheid van de katholieken, « *standvastig en voorbeeldig* », zal door deze Paus doorgevoerd worden in tranen, onrechtvaardigheden en vervolgingen door de conciliaire sekte tegen “integralisten”, traditionalisten en reactionairen. Het werk van de Heilige Geest? Het werk van de liefde, van de vrijheid? HET WERK VAN SATAN.

b) De eenheid van de van de Apostolische Stoel afgescheiden christenen zal geestdriftig gevierd worden, en de Pausen Paulus VI en Joannes-Paulus II zullen alle mogelijke schismatieke en ketterse leiders omhelzen en met hen poseren, als gelijken. Maar men vergeet wel te zeggen dat de Kerk er altijd al naar gestreefd heeft deze “afgescheidenen” te “verenigen”, dat wil zeggen: terug op te nemen in haar schoot, want buiten de Kerk is er geen heil. Zo was er onder Pius XII sprake van een alsmaar aanzwellende bekeringsbeweging, o.a. in de Verenigde Staten, in Nederland en in Engeland. Om de dreigende dijkbreuk in te dammen stelde de Oecumenische Raad van Kerken toen echter aan de katholieke Kerk voor om tot haar organisme toe te treden, met gelijkheid van stemmen (!)... Aan de vruchten kent men de boom: vanaf 11 oktober 1962 is de stroom van bekeringen opgedroogd, zoals uit alle statistieken blijkt.

c) Tenslotte zien Joannes XXIII en zijn medeauteur de niet-christenen, d.w.z. de rest van de wereld, reeds verenigd in eenzelfde respect en eenzelfde achting jegens onze Heilige Kerk... Onder Pius XII was dit inderdaad gedeeltelijk waar, in zoverre de beschaafde wereld toen toonaangevend was. Maar sinds de capitulatie van het Westen overal ter wereld is het ronduit belachelijk om te doen alsof de honderden miljoenen moslims, hindoes, boeddhisten, atheïsten, ... “achting en respect” hebben voor de Apostolische Stoel! De gedachte zal nochtans verder uitgewerkt worden door Karl Rahner en op het Concilie gerechtvaardigd door Karol Wojtyła. Volgens hen zijn alle mensen onder de noemer « *anonieme christenen* » namelijk « *in zekere zin* » verenigd met God, door het feit alleen van de Menswording van het Woord. In Hem zijn zij « *bekwaam tot God* », gered... in zekere zin!

Over het individuele heil mogen we natuurlijk geen oordeel uitspreken. Maar we moeten wel in herinnering brengen dat al deze religies (en anti-religies), ongeacht punten van overeenkomst en parallellismen, *onze godsdienst misprijzen en verwerpelijk vinden*. Dat is ook de dwaling van Joannes XXIII: al deze religies en filosofische systemen hebben een fundamentele kerngedachte, een *vinculum substantiale*, die in tegenspraak is met het christelijk geloof.

« Joannes XXIII verkoos zijn zogezegde ingevingen boven het goddelijk licht van het Geheim van Fatima, waarvan de bekendmaking in 1960 een providentiële hulp en een oneindige bron van genade voor de hiërarchie van de Kerk zou geweest zijn. De profetische verwittigingen van de Hemelse Koningin zouden de toekomstige concilievaders de noodzakelijke goddelijke kracht geschonken hebben om zich te verzetten tegen de duivelse desoriëntering... » (broeder François, Franse CRC nr. 341, dec. 1997, p. 8).

naar broeder Bruno Bonnet-Eymard

JOANNES XXIII: HET « GEHEIM » VAN DE BEWARING VAN ZIJN LICHAAM

Het "mirakel" van de conservering van het stoffelijk overschot van paus Joannes XXIII heeft een officiële verklaring gekregen. Het gaat om een geheim dat gedurende achtendertig jaar bewaard werd. Op 3 juni 1963, enkele uren na de dood van de Paus, spoot Gennaro Goglia, in die tijd een jong en briljant assistent verbonden aan het Instituut voor Anatomie van de katholieke universiteit van het Heilig Hart, het dode lichaam in met een vloeistof waarvan hij persoonlijk de samenstelling had uitgevonden, en die in staat was om het ontbindingsproces te blokkeren. Het is deze behandeling die bijgedragen heeft tot het intact bewaren van het lichaam van de Paus gedurende de afgelopen achtendertig jaar.

Aan de vooravond van de opbaring van het stoffelijk overschot van Joannes XXIII in de Sint-Pietersbasiliek heeft professor Goglia, nu zeventig jaar oud, in een interview met het Italiaanse tijdschrift *Famiglia cristiana* (nr. 22/2001) een beeld opgehangen van die fameuze nacht die hij nooit vergeten is en waarover hij steeds het geheim heeft moeten bewaren, zelfs tegenover zijn echtgenote.

Joannes XXIII had aan professor Valdoni, die hem verzorgde, en aan professor Mazzoni, assistent en medewerker van Valdoni, een geschre-

ven document toevertrouwd waarin hij hen de zorg opdroeg voor het bewaringsprocédé van zijn stoffelijke resten. Mazzoni en Valdoni hadden er met Paus Roncalli zelf regelmatig over gesproken tijdens de lange maanden die zijn door maagkanker veroorzaakte doodstrijd waren voorafgegaan. Ze hadden professor Goglia met de opdracht belast, en die had kort vóór het overlijden de vloeistof bereid met de hulp van een andere dokter, Cassano.

« We deden alles in het laboratorium van het Instituut voor Anatomie: tien liter vloeistof, vertelt Goglia, een plastic bus voorzien van een kraantje en een heel dunne slang waaraan een naald was bevestigd. »

Het recept van de vloeistof die hij uitgevonden had, liet toe om het lichaam ongeschonden te bewaren zonder ook maar één druppel bloed te verwijderen. In de namiddag van de dag waarop de Paus overleed, op 3 juni 1963, verwittigde Goglia zijn familie dat die niet op hem moest wachten voor het avondeten.

« Ik heb steeds het stilzwijgen moeten bewaren en ik sprak er zelfs niet over met mijn echtgenote. Nochtans geloof ik dat ze iets doorhad. Een wagen van het Vaticaan kwam me om 7 uur 's avonds ophalen. We laadden al het materiaal in en gingen

naar het appartement van de Paus. »

De dokter ontmoette er Giacomo Manzu die bezig was een afdruk in klei van het aangezicht te maken. Op het gelaat van de Paus was nog de olie aanwezig die de beeldhouwer aangebracht had om te beletten dat de klei aan de huid bleef kleven. Waren verder aanwezig: de gebroeders Gusso, kamerknechten van de Paus, en professor Mazzoni.

« We hesen de bus die de vloeistof bevatte op een driehoet, maakten dan een kleine insnijding in de rechterpols en dreven de naald naar binnen. Ik was bang dat er bloed naar buiten zou lopen en dat de vloeistof het barsten van de huid zou veroorzaken. In paniek dacht ik erover na waarheen we het bloed zouden kunnen afvoeren van een Paus die reeds als heilig werd beschouwd. Maar alles verliep goed. Om 5 uur 's morgens, op 4 juni, was de ingreep afgelopen. De vloeistof had elk bloedvat bereikt en blokkeerde aldus het ontbindingsproces. We spoten toen nog enkele liters in de door de kanker vernietigde onderbuik van de Paus in, om alle bacteriën te doden. »

De operatie slaagde volledig. Het door professor Goglia gebalsemd lichaam van Joannes XXIII kon in mei van dit jaar ter verering worden opgebaard in de Sint-Pietersbasiliek.

VRIJ SPEL VOOR SATAN

« Ik wil niets te maken hebben met het Vaticaan. In het Vaticaan huist de duivel » (kardinaal Luciani, 1977).

Op 15 mei van dit jaar keurde het Vaticaan de Italiaanse vertaling goed van het nieuwe *Rituale* voor duiveluitdrijvingen. Naar aanleiding daarvan had het tijdschrift *Trenta giorni* een openhartig gesprek met de man die bekend staat als de beroemdste exorcist ter wereld en die een absolute autoriteit op dit vlak is: pater Gabriele Amorth. We drukken hieronder een aantal passages af uit dit ophefmakend interview.

Pater Amorth, de Italiaanse vertaling van het nieuwe ritueel voor de exorcisten is uiteindelijk klaar geraakt.

P. AMORTH: Ja, ze is klaar. Vorig jaar wilde het Vaticaan de vertaling niet goedkeuren, omdat ze fouten bevatte in de omzetting van het Latijn naar het Italiaans. En wij, de exorcisten die ze moeten gebruiken, hebben de gelegenheid aangegrepen om te signaleren dat wij op verschillende punten niet akkoord gingen met het nieuwe ritueel. Maar in de herziene vertaling is de Latijnse basistekst ongewijzigd gebleven. **Dit ritueel waarnaar met zoveel verwachting werd uitgekeken, is een klucht geworden.** Een ongelooflijke hinderpaal die het ons onmogelijk dreigt te maken om tegen de duivel op te treden.

Dat is een zware beschuldiging. Waaraan denkt u?

P. AMORTH: Ik geef u slechts twee voorbeelden, twee spectaculaire voorbeelden. Onder punt 15 spreekt men over bezwingen en over de manier waarop men moet handelen als men daarmee te maken heeft. Onder bezwering verstaan we het kwaad dat men iemand aandoet door een beroep te doen op de duivel. Er zijn verschillende vor-

men mogelijk, zoals betovering, vervloeking, het kwade oog, voodoo, macumba enzovoort. Het Romeinse *Rituale* legde uit hoe men daartegen moest optreden. Het nieuwe ritueel daarentegen verklaart categoriek dat het absoluut verboden is in die gevallen aan exorcisme te doen. Onzin. Bezwingen zijn veruit de meest voorkomende oorzaak van bezetenheid door de duivel: minstens 90 % van de gevallen. **Het is alsof men tegen exorcisten zegt dat ze moeten stoppen met exorcisme.** En dan is er punt 16: dat verklaart plechtig dat men geen exorcisme mag toepassen als men niet zeker is van de aanwezigheid van de duivel. **Een meesterwerk van onbekwaamheid:** zekerheid over de aanwezigheid van de duivel in een persoon heeft men alleen door exorcisme toe te passen. [...] De verklaringen die in het nieuwe ritueel staan, zijn heel ernstig en heel nefast. Ze zijn de vrucht van onwetendheid en gebrek aan ervaring.

Maar is dat nieuwe ritueel dan niet door specialisten gemaakt?

P. AMORTH: Helemaal niet! Gedurende de afgelopen

tien jaren hebben twee commissies zich beziggehouden met het ritueel: één die samengesteld was uit kardinalen en die gewerkt heeft aan de *Praenotanda*, de basisbeginselen, en één die zich beziggehouden heeft met de gebeden. Ik kan met zekerheid bevestigen dat geen enkel lid van deze commissies ooit aan duiveluitdrijving heeft gedaan, een exorcisme heeft bijgewoond of simpelweg een idee heeft van waar het over gaat. [...]

Hoe staat u als exorcisten aangeschreven binnen in de Kerk?

P. AMORTH: Heel slecht. Onze confraters-priesters die met deze delicate opdracht belast zijn, gaan door voor gekken of geëxalteerden. Ze worden zelfs over het algemeen nauwelijks getolereerd door de bisschoppen die hen benoemd hebben.

Wat is de meest frappante uiting van deze vijandigheid?

P. AMORTH: Wij hebben in de buurt van Rome een internationaal congres van duiveluitdrijvers georganiseerd. Wij hebben gevraagd om door de Paus ontvangen te worden. Om het voor hem niet drukker te maken en nog een audiëntie toe te voegen aan al diegene die hij al toestaat, hebben wij gewoon gevraagd om ontvangen te worden tijdens de publieke audiëntie van woensdag op het Sint-Pietersplein. Wij hebben onze vraag in de geijkte vormen gesteld, zoals Mgr. Paolo de Nicolo, van de prefectuur van het Pauselijk Huis, zich perfect zal herinneren; hij heeft ons verzoek trouwens met grote hartelijkheid ontvangen. Maar aan de vooravond van de audiëntie heeft Mgr. de Nicolo ons gezegd – hij was echt heel verveeld en men zag heel goed dat de beslissing niet van hem afhing – dat hij ons niet kon voordragen op de audiëntie, **dat wij niet toegelaten werden**. Onvoorstelbaar: 150 exorcisten uit de vijf werelddelen, allemaal priesters die door hun bisschoppen benoemd zijn conform de regels van het canoniek recht, **die vragen om deel te nemen aan een openbare audiëntie van de Paus en die de deur gewezen worden!** [...]

U trekt elke dag ten strijde tegen de duivel. Wat is het grootste succes van Satan?

P. AMORTH: Te doen geloven dat hij niet bestaat. En daar is hij bijna in geslaagd. **Zelfs binnen in de Kerk**. Wij hebben een clerus en een episcopaat die niet meer geloven in de duivel, in exorcismen, in de onvoorstelbare kwalen die de duivel kan teweegbrengen – en ook niet in de macht die Jezus geschonken heeft om de demonen te verdrijven. Sedert drie eeuwen heeft de Latijnse Kerk – in tegenstelling tot de orthodoxe en de verschillende protestantse belijdenissen – de praktijk van het exorcisme bijna helemaal opgegeven. De clerus doet niet meer aan duiveluitdrijving, studeert er niet meer op en heeft er zelf nooit iets van gezien, en dus gelooft men er ook niet meer in. En men gelooft ook niet meer in de duivel. Wij hebben massa's bisschoppen die vijandig staan tegenover exorcismen. Er zijn landen zoals b.v. Duitsland, Zwitserland, Spanje en Portugal waarin geen enkele exorcist actief is. Een verschrikkelijk tekort.

[...] Komt het de bisschop toe exorcisten te benoemen?

P. AMORTH: Ja. Wanneer een priester tot bisschop wordt aangesteld, wordt hij geconfronteerd met een arti-

kel in de Codex van canoniek recht dat hem de absolute macht geeft om exorcisten te benoemen. Het minste dat men aan een bisschop kan vragen is dat hij één duiveluitdrijving heeft bijgewoond, vermits hij zo'n belangrijke beslissing moet nemen. Spijtig genoeg gaat het bijna nooit op die manier. Maar als een bisschop te maken krijgt met een ernstig verzoek om exorcisme, d.w.z. een verzoek dat niet van een gek komt, en hij onderneemt niets, **dan begaat hij een doodzonde**. En hij is verantwoordelijk voor het verschrikkelijk lijden van die persoon, lijden dat soms jaren of zelfs een heel leven kan duren, en dat de bisschop had kunnen verhinderen.

Bent u nu aan het zeggen dat het merendeel van de bisschoppen van de katholieke Kerk in staat van doodzonde is?

P. AMORTH: Toen ik een kleine jongen was, leerde mijn oude pastoor mij dat er acht sacramenten zijn: het achtste is de onwetendheid. En dat achtste sacrament redt méér mensen dan alle andere samen. Om een doodzonde te begaan moet het gaan om een ernstige zaak maar ook om volle kennis en volle toestemming. Hulp weigeren is voor bisschoppen een ernstige zaak. Maar de bisschoppen zijn onwetend: er is dus geen sprake van volle kennis en volle toestemming.

Maar als men niet in het bestaan van Satan gelooft, is het geloof dan nog ongerept? Gaat het dan nog altijd om het katholiek geloof?

P. AMORTH: Neen. Ik ga u een anekdote vertellen. Toen ik voor de eerste keer don Pellegrino Ernetti ontmoette, een beroemd exorcist die veertig jaar in Venetië heeft gewerkt, zei ik hem: « Als ik de Paus zou kunnen spreken, zou ik hem zeggen dat ik te veel bisschoppen tegenkom die niet meer in de duivel geloven. » De namiddag daarop kwam pater Ernetti me opzoeken om te zeggen dat hij diezelfde morgen door Joannes-Paulus II ontvangen was. « Uwe Heiligheid », had hij gezegd, « hier in Rome is er een exorcist, pater Amorth, die als hij bij u zou komen zou zeggen dat hij teveel bisschoppen kent die niet in de duivel geloven. » De Paus heeft hem kort geantwoord: « Wie niet in de duivel gelooft, gelooft niet in het Evangelie. » Dat is het antwoord dat hij hem gegeven heeft en dat ik herhaal.

[n.v.d.r.: *En dat is alles? De Paus verneemt dat verschillende bisschoppen niet in de duivel geloven en hij doet niets om hen de les te lezen of af te zetten? Dat betekent eenvoudigweg dat Joannes-Paulus II de Kerk niet bestuurt.*]

[...] U bevindt zich op een bevoorrechte waarnemingsplaats. Hebt u de indruk dat het satanisme zich uitbreidt?

P. AMORTH: Ja. Enorm. **Wanneer het geloof terrein verliest, rukt het bijgeloof op**. In bijbelse termen zou ik kunnen zeggen dat men God in de steek laat om zich aan occulte praktijken over te geven. De verschrikkelijke achteruitgang van het geloof in heel het katholieke Europa maakt dat de mensen zich in de armen van magiërs en kaartlezers werpen, en dat de satanische sekten een opbloei kennen. De cultus van de duivel krijgt zeer veel publiciteit bij de grote massa, langs de weg van de satanische rock van personages als Marilyn Manson. Ook kinderen zijn het doelwit: er bestaan dagbladen en strips die magie en satanisme aanleren. Wat ook erg verspreid is,

zijn spiritistische seances waarin doden worden opgeroepen om op bepaalde vragen te antwoorden. Men leert deze seances nu uitvoeren via computer, telefoon, televisie en video, maar vooral via automatisch schrift. Er is zelfs geen medium meer nodig: deze vorm van spiritisme kan iedereen zelf uitoefenen. [...]

En werkt het?

P. AMORTH: Er is geen verschil tussen witte en zwarte magie. Als de magie werkt, heeft men altijd met de duivel te maken. Alle soorten occulte praktijken, zoals ook die grote belangstelling voor Oosterse godsdiensten met hun esoterisme, zijn als deuren die men opent voor de duivel.

En de duivel komt binnen. Onmiddellijk. Neem de gevallen van de zuster die in Chiavenna gedood werd en van Erika en Omar, de twee adolescenten die de moeder en het broertje van Erika vermoord hebben. Ik heb onmiddellijk en zonder aarzelen gezegd dat er een tussenkomst van de duivel was, omdat de jongeren in kwestie zich met satanisme inlieten. Het politieonderzoek heeft nadien uitgewezen dat zij volgelingen van Satan waren en satanische boeken in huis hadden.

Hoe legt de duivel het aan boord om de mens te verleiden?

P. AMORTH: Zijn strategie is heel eentonig. Ik heb hem dat gezegd, en hij geeft het toe... **Hij doet geloven dat de hel niet bestaat, dat de zonde niet bestaat en dat hijzelf alleen maar een zoveelste ervaring is die je moet meemaken.** Begeerte, succes en macht zijn de drie grote passies waarop Satan zich steunt.

Hoeveel gevallen van bezetenheid door de duivel bent u tegengekomen?

P. AMORTH: Na honderd ben ik gestopt met tellen...

Honderd? Maar dat is enorm veel. In uw boek zegt u dat de gevallen van bezetenheid zeldzaam zijn.

P. AMORTH: Dat zijn ze ook. Veel exorcisten zijn enkel in contact geweest met gevallen van demonische kwalen. Maar ik heb het «cliënteel» van een beroemde exorcist geërfd, pater Candido, en dat zijn gevallen die door hem nog niet opgelost waren. Bovendien sturen mijn collega's hun meest weerbarstigste patiënten naar mij.

Welk is het moeilijkste geval dat u bent tegengekomen?

P. AMORTH: Ik heb het op dit ogenblik in «behandeling», en dat sinds twee jaar. Het gaat om het meisje dat in oktober in het Vaticaan door de Paus gezegend werd – wat geen echte duiveluitdrijving is – en van wie het geval in de pers grote weerklank gekregen heeft. Zij wordt vierentwintig uur op vierentwintig bestookt en is ten prooi aan verschrikkelijke kwellingen. Dokters en psychiaters begrijpen er niets van. Zij is heel scherpzinnig en intelligent. Werkelijk een pijnlijk geval.

Hoe wordt men het slachtoffer van de duivel?

P. AMORTH: In vier gevallen. Ofwel omdat het een weldaad vormt voor de persoon en dat komt bij veel heiligen voor. Ofwel omdat men onomkeerbaar blijft volharden in de zonde, of omdat men het slachtoffer is van een bezwering waarbij de duivel betrokken werd, of nog wanneer men zich overgeeft aan occulte praktijken.

[...] Heeft de duivel u nooit persoonlijk kwaad gedaan?

P. AMORTH: Toen kardinaal Poletti me vroeg om het ambt van exorcist op mij te nemen, **heb ik mijzelf aanbevolen aan de H. Maagd:** «Omhul mij met uw mantel en ik zal volkomen veilig zijn.» De duivel heeft mij vaak bedreigd, maar nog nooit kwaad gedaan.

Hebt u nog nooit schrik gehad van de duivel?

P. AMORTH: Ik, schrik van dat beest? Hij moet schrik van mij hebben: ik treed op in naam van de Heer van de wereld. En hij is slechts de aap van God.

Pater Amorth, het satanisme verspreidt zich meer en meer. Het nieuwe ritueel verhindert in de praktijk om aan duiveluitdrijving te doen. Men verhindert de exorcisten om deel te nemen aan een audiëntie van de Paus op het Sint-Pietersplein. Zegt u eens eerlijk: wat is er aan de gang?

P. AMORTH: De rook van Satan dringt overal binnen. Overal! Misschien heeft men ons wel uitgesloten van de audiëntie van de Paus **omdat men schrik had dat zoveel exorcisten samen er zouden in slagen de massa's duivels te verjagen die zich in het Vaticaan geïnstalleerd hebben...**

Stefano Maria Paci, «Trenta giorni», juni 2001

HET JUK VAN DE DUIVEL

In april van dit jaar verscheen een jonge Elzasser voor het Assisenhof van het departement van de Boven-Rijn: David Oberdorf stond terecht voor de moord op E. H. Jean Uhl, 68 jaar, pastoor van het dorpje Kingersheim bij Mulhouse. In de nacht van 19 december 1996 doodde David, toen 19 jaar oud, de pastoor met *drieëndertig* messteken.

Drieëndertig: de traditionele leeftijd van Christus. De beklaagde had het over een «*satanische flash*», maar probeerde onmiddellijk het effect van deze uitspraak te verzachten: «Ik zei satanisch omdat deze daad slecht was.»

Het Franse katholieke (?) dagblad *La Croix* merkt op dat «er inkervingen voorkomen op de linkerhand van de priester die een soort van ster vormen. Maar er is geen spoor van diefstal.» Voor *La Croix* blijft het «waarom» van deze moord «onverklaard». Want voor *La Croix* bestaat «Satan» niet.

De onderzoekers ontdekten dat een zekere Anthony, ondervraagd in de zomer van 1996 voor een zaak van *ontwijding van graven* in Toulon, op de dag van de moord signaleerde werd in de omgeving van Kingersheim. Hij biechtte op dat één van zijn vrienden hem had toevertrouwd

de moordenaar van de pastoor te zijn. De vriend in kwestie, David Oberdorf, ontkende eerst alles maar gaf wel zijn belangstelling toe voor satanische symbolen en hard rock. Daarna legde hij bekentenissen af: «Sedert enige tijd voelde hij zich zeer slecht in zijn vel, en was de niet te onderdrukken drang bij hem opgekomen *om een vertegenwoordiger van de Kerk te doden*. Dat hij aan de pastoor van zijn eigen dorp dacht, van wie de toewijding en de mildheid algemeen geprezen werden, heeft alleen met gemakzucht te maken: de geestelijke woonde maar driehonderd meter van hem vandaan.»

De beschuldigde kende pastoor Uhl, bij wie hij zijn eerste communie gedaan had. Sedertdien had hij geen contact meer gehad met hem. Maar in de maanden vóór de moord telefoneerden David en zijn vriend Anthony «twee of drie keer» met de priester, waarbij ze satanische uitdrukkingen gebruikten, het over Auschwitz hadden *en allusies maakten op het opschrift INRI op het Kruis van Christus*.

«Ofwel behoren wij Christus toe, ofwel de duivel» (zuster Lucia). Onze samenleving is niet onder het zachte juk van Christus willen blijven, en dus komt zij onafwendbaar in de greep van Satan terecht...

GENERAAL MIHAILOVITSJ

SERVISCHE HELD EN CHRISTELIJK MARTELAAR

V. DE WEG NAAR GOLGOTHA, 1944-1946

Jean-Christophe Buisson publiceerde onlangs een zeer degelijke studie over de Servische generaal Mihailovitsj, de rivaal van Tito toen de Tweede Wereldoorlog in Joegoslavië woedde: *Héros trahi par les Alliés, le général Mihailovitch, 1893-1946*, Perrin 1999. Dit boek was de aanleiding tot een reeks uitvoerige artikels in *De Katholieke Contrareformatie*. In dit laatste hoofdstuk beschrijven we het droeve einde van de in de steek gelaten generaal, zijn proces en zijn terechtstelling.

DRUK OP DE KONING

Bij het begin van de lente van 1944 dacht Winston Churchill nog steeds de toestand in handen te hebben. Vier maanden eerder had hij Stalin beloofd uitsluitend de weerstandsgroep rond Tito te zullen steunen. Nu eiste hij dat de jonge koning Peter II, die samen met zijn regering naar Londen uitgeweken was, openlijk afstand zou nemen van zijn Minister van Oorlog en officieel vertegenwoordiger in Joegoslavië, generaal Draja Mihailovitsj.

Op 18 maart wierp de Britse Eerste Minister zijn voormalige beschermeling, die nu zijn gijzelaar geworden was, het volgende voor de voeten: « Mihailovitsj is een verrader. Na uw huwelijk zal u uw regering moeten ontbinden en Tito tot “*chief constable*” [*hoofd van de binnenlandse strijdkrachten*] moeten benoemen. » Elke dag zette hij de koning agressiever onder druk. « De meest valse en leugenachtige middelen worden aangewend. Het is een ongelijke strijd tussen een geslepen politicus met een sterke persoonlijkheid die heel het machtige Groot-Brittannië achter zich heeft staan, en een te jonge koning zonder koninkrijk die niet genoeg ruggengraat heeft en die aan het hoofd staat van een regering in ballingschap zonder macht » (Sotirovitsj, *Trahison au sommet*, blz. 199).

Op 13 april stelde Churchill zijn ultimatum: « Vorm een regering die Mihailovitsj verjaagt, zoniet zal ik hem en uw regering vóór het Britse parlement wegens collaboratie in beschuldiging stellen! » Peter II trachtte tijd te winnen door te vragen om de zaak met de Amerikanen te bespreken. Toen brulde Churchill: « *Tito heeft alle Joegoslaven verenigd* », waarop koning Peter weerlegde: « *U heeft gelijk, hij heeft ze tegen zichzelf verenigd!* »

Rond hetzelfde tijdstip beval president Roosevelt aan de andere kant van de oceaan om « generaal Mihailovitsj te steunen opdat hij de bezetter zou kunnen bestrijden en de opmars van het communisme in Joegoslavië een halt zou kunnen toeroepen ». Deze beslissing zou nooit enig gevolg hebben, want Churchill waakte... Vijf dagen later zond dezelfde Roosevelt, zich van geen kwaad bewust of onrealistisch, een telegram naar koning Peter met de suggestie om naar « de raadgevingen van de wijze Churchill » (*sic!*) te luisteren...

EEN DROEVIG PAASFEEST

Op Paasdag 16 april 1944, op het ogenblik dat de gelovigen overal uit de kerken kwamen, lieten Britse bommenwerpers hun vracht boven Belgrado vallen. De balans was verschrikkelijk: duizenden doden onder de Joegoslavische bevolking... en nauwelijks slachtoffers in

de rangen van de Wehrmacht. Tito verkneukelde zich en vroeg om meer van hetzelfde: het koningsgezinde deel van de Servische bevolking, dat immuun was voor zijn propaganda, werd geterroriseerd, terwijl de Geallieerden hem zelf argumenten bezorgden om zich op het gepaste ogenblik van hen te ontdoen.

« Op 17 mei is er een nieuwe ontmoeting tussen Churchill en Peter II. Nu weet de koning niet meer wat te zeggen. Een uiting van zwakte die Churchill als een onuitgesproken instemming beschouwt. Hij stuurt een telegram naar *Tito*: “Vanmorgen heeft Peter II het kabinet-Puric, waarin generaal Mihailovitsj Minister van Oorlog was, ontslagen. Hij gaat een nieuwe regering samenstellen of een Staatsraad in het leven roepen onder het voorzitterschap van dr. Ivan Subasic.” Deze manifeste leugen wordt door de Britse pers onmiddellijk overgenomen. De koning mag het bericht ontkennen zoveel hij wil, niemand luistert naar hem. Geïsoleerd en uitgeput bekrachtigt hij uiteindelijk op 1 juni het bericht van Churchill, met de dood in het hart. “*Dit is het begin van het einde*”, verzucht hij tegen zijn jonge echtgenote wanneer hij zijn handtekening zet onder het ontslag van Puric en onder de benoeming van Subasic aan het hoofd van een nieuwe regering *waarvan Mihailovitsj geen deel meer uitmaakt* » (Buisson, blz. 209).

Op 13 juni had de Kroaat Subasic een ontmoeting met de communist Tito op het eiland Vis, waar de Engelsen zich over de partizanenleider hadden ontfermd na zijn klinkende nederlaag in mei. De fameuze “Tito-Subasic-akkoorden” – in feite op voorhand door Sovjetminister Molotov opgesteld en door Churchill aanvaard – werden geacht de toestand in het naoorlogse Joegoslavië te regelen. Als blijk van erkentelijkheid voor zijn erkenning door de partizanenleider verordende Subasic officieel op 16 juni: « Alle krachten moeten zich verenigen *onder het gezag van maarschalk Tito*. »

Mihailovitsj, die zich nog steeds als de officiële vertegenwoordiger van de koning in Joegoslavië beschouwde, protesteerde: « Het volk is van mening dat de regering van Subasic een bonte verzameling van oestasji's en communisten is die niet lang zal standhouden. Alle mogelijke coalities zullen uit elkaar vallen wanneer de communisten verslagen worden, en we rekenen er sterk op dat we ze zullen verslaan. » Het was verloren moeite: de royalistische leider had, alleszins op politiek vlak, de strijd verloren. Joegoslavië had door toedoen van Churchill een bladzijde van zijn geschiedenis omgedraaid. Het land werd, aan handen en voeten gebonden, aan de misdadiger Tito overgeleverd.

DE REDDING VAN DE GEALLIEERDE PILOTEN

Tito stippelde samen met brigadier Mac Lean, de afgevaardigde van Churchill bij de partizanen, het *Ratweek*-plan uit, waarmee men officieel de Wehrmacht in de Balkan, maar in feite vooral de tsjetnik eenheden de genadeslag wou toedienen. Hij zou hiervoor tweeduizend ton wapens en munitie krijgen! Ondertussen bewaakte generaal Mihailovitsj te Ravna Gora nauwlettend de door de Duitsers boven Joegoslavië neergehaalde geallieerde piloten, die met ware doodsverachting door de koningsgezinde boeren uit Bosnië en Servië opgevangen waren. Half juli 1944 waren het er 150, op 27 december van hetzelfde jaar, toen de laatste evacuatie plaatsvond, waren het er al 432! Mihailovitsj slaagde erin het leven van al deze piloten zonder uitzondering te redden door hun terugkeer naar Italië te organiseren, vóór de neus van de Duitsers nog wel. Wat zou men niet gezegd hebben als hij ze aan de Duitsers had overgeleverd of ze gewoon in de steek had gelaten! Buisson haalt uitgebreid het getuigenis aan van één onder hen, luitenant Richard Felman (blz. 211-218). We geven enkele uittreksels weer:

« De toestand van Felman en zijn kameraden is pijnlijk grotesk. Ze staan onder de bescherming van een leger dat geen enkel contact onderhoudt met de Geallieerden en dat door hen als vijandig beschouwd wordt. Op het terrein gelden duidelijk andere wetten dan op de kanselarijen! Enkele dagen later slaagt Felman erin Mihailovitsj ervan te overtuigen om hem op goed geluk een S.O.S.-bericht te laten versturen met een korte-golfzender. Vermits het *Joegoslavisch Leger in het Vaderland*, dat men heeft laten vallen, geen vaste frequentie met de in Italië gestationeerde generale staf van de Geallieerden meer heeft, communiceert het al meerdere weken niet meer met het Westen. Het bericht maakt weinig kans zijn doel te bereiken. Bovendien vreest Mihailovitsj dat de Duitsers het zullen onderscheppen en ervan gebruik zullen maken om een nieuwe aanval op te zetten tegen zijn bastion, in de hoop tientallen gijzelaars die tot de geallieerde legers behoren gevangen te nemen. Ondanks deze verontrustende vooruitzichten aanvaardt Mihailovitsj dat Felman het erop waagt...

« Drie dagen later ontvangen ze een bericht vanuit Italië: "Maak u klaar voor evacuatie op 31 juli om 22 uur."

« Mihailovitsj is opgelucht dat hij zijn manschappen kan ontslaan van een beschermingsopdracht die hem belet de oprukkende communistische legers te bestrijden, maar hij is ook blij dat hij eens te meer zijn oprechte vriendschap voor de Geallieerden kan betuigen. Hij beveelt aan vierduizend van zijn manschappen om te Pranjani, op enkele kilometers van Ravna Gora, een landingsbaan klaar te maken en vraagt vervolgens aan Felman om alle te evacueren piloten samen te brengen. Zijn afscheidstoespraak zal voor altijd in hun geheugen gegrift blijven.

« "Binnen enkele dagen", steekt Mihailovitsj van wal met een duidelijke maar door de ontroering bewogen stem, "zullen jullie ver weg zijn. De afstand zal onze gevoelens van genegenheid nochtans niet doen vervagen want de herinnering aan hetzelfde lijden, aan dezelfde moeilijke dagen, dezelfde idealen en dezelfde hoop op de overwinning van het Goede op het Kwade zal ons altijd blijven verenigen. *Wij zijn het enige Geallieerde leger ter*

wereld dat op drie fronten tegelijk strijdt! Tegen de bezetters, die sterk, wreed en tot de tanden bewapend zijn en die voor elke Duitser die het leven laat honderd slachtoffers maken. Tegen de oestasji's, die hun eigen meesters in wreedheid overtreffen door al wat Servisch is – ook vrouwen, kinderen en oude mensen – met het blanke mes over de kling te jagen zonder ook maar in het minst rekening te houden met hun afkomst: ze sparen zelfs hun eigen Kroatische mensen niet als ze weten dat die Joegoslavië toegewijd zijn. Tenslotte vechten we op een derde front, het meest bedroevende en momenteel het moeilijkste, dat de slippendragers van de Rode Internationale tegen het nationale Joegoslavië in het leven hebben geroepen door ons land te verzwakken en door de nationale oorlog te doen omslaan in een massale broedermoord.

« "Terwijl wij het hoofd bieden aan deze drievoudige aanval lijken de Geallieerden er niets meer van te begrijpen en laten ze ons in de steek. De reusachtige hoeveelheid Italiaanse wapens is nu in handen van de communisten, en ze worden nauwelijks gebruikt tegen de bezetters of hun medestanders maar uitsluitend tegen ons, het Joegoslavisch Leger in het Vaderland. Nochtans lagen die wapens binnen ons handbereik en werden ze ons slechts ontstolen door de oneerlijkheid van de Geallieerden, door de schuld van verkeerde beslissingen die twee maanden vóór de Conferentie van Teheran getroffen werden. Met ons gezond verstand kunnen we de redenen van deze welwillendheid tegenover de communisten niet begrijpen, omdat het duidelijk was dat ze van de eerste gelegenheid gebruik zouden maken om hun beschermheren indien mogelijk in de Adriatische Zee te kieperen. *[En zo zou het inderdaad ook gebeuren! De volgende alinea wordt niet door Buisson maar door Sotirovitsj aangehaald. Dit citaat is zeer belangrijk want het openbaart Mihailovitsj niet alleen als een held maar ook als een militair met geniale strategische inzichten.]*

« "Nog een feit: de communisten zitten in de bergen van Bosnië die geen enkel strategisch belang hebben, terwijl mijn manschappen en ikzelf *ons bevinden op de plaats waar het lot van gans het Donaubekken bezegeld wordt*, zoals wij ook in de valleien van de Vardar en de Morava waren om de met wapens en manschappen gevulde militaire treinen van de vijand met bestemming Noord-Afrika aan te vallen en tot stilstand te brengen. Maar in plaats van beloofd te worden na de talrijke felicitaties van de Groten der Aarde zijn wij onophoudelijk op onvoorziene moeilijkheden gestoten.

« "Men mag onze nationale macht noch onze legendarische trouw of ons krachtig verlangen om aan de kant van Rechtvaardigheid en Vrijheid te blijven niet onderschatten. Alleen al in Servië hebben we 90.000 manschappen onder de wapens, helaas uitsluitend bewapend met geweren. Volgens onze mobilisatielijsten beschikken we over 500.000 door de strijd gelouterde manschappen, bereid tot om het even welk exploit of offer. Ik kan ze allemaal op één enkele nacht samenbrengen. Het volk staat aan onze kant; dus ook aan de uwe. *Als men mij wil helpen zal Joegoslavië uit zijn as herrijzen* en zal de vijand verjaagd of gevangengenomen worden. We zijn er zeker van dat jullie, oorlogskameraden die met ons en zoals ons geleden hebben, de beste vertolkers van onze

gevoelens en de trouwste ambassadeurs van onze rechtvaardige zaak zullen zijn.” »

Het vervolg was spijtig genoeg tragisch: « In de nacht van 9 op 10 augustus landen 14 C-47-toestellen van de geallieerde evacuatiemissie na nogal wat uitstel te Pranjani. De vreugdeuitbarsting die gedurende verschillende minuten de aankomst begeleidt van deze vliegtuigen, die in staat zijn tonnen materiaal te vervoeren, stopt wanneer de deuren opengaan. **De vliegtuigen zijn leeg, helemaal leeg.**

De Geallieerden, die meer dan honderdvijftig piloten komen ontzetten die door de tsjetniks gered zijn, hebben zich niet verwaardigd ook maar één wapen, kledingstuk of geneesmiddel mee te geven. Eigenlijk zijn de vliegtuigen nog maar net leeg: vooraleer monarchistisch gebied te bereiken hebben ze hele ladingen wapens bij de communisten afgeleverd.

« Ook de geallieerde piloten ergeren zich blauw. Bedremmeld maar in koor verzekeren ze de zwaar aangeslagen Mihailovitsj dat ze zich bij hun terugkeer zullen ontpoppen als de “ambassadeurs van de Waarheid.” Ijdele hoop: in Italië zullen ze in een kamp van de buitenwereld afgezonderd worden. Hun getuigenis zou de strategie van Churchill ten gunste van Tito onmaskerd hebben. De wereld zal het exploit van de tsjetniks slechts maanden na de verovering van Joegoslavië door de communisten vernemen. »

DE GENADESLAG

Zonder te vermoeden dat zelfs op militair vlak de teerling reeds geworpen was – het geallieerd opperbevel had zijn aandacht immers afgewend van Zuid-Europa om zich uitsluitend met de landing in Normandië bezig te houden – dacht generaal Mihailovitsj begin september 1944, in de hoop het lot te forceren, dat het ogenblik voor de eindaanval tegen de verafschuwde nazibezetter gekomen was. Hij had zich van in het begin op dit ogenblik voorbereid, zijn troepen waren over heel het land verspreid en zijn geduldig op punt gestelde mobilisatieplan kon nu de vruchten voortbrengen die hij ervan verwachtte.

« De koningsgezinde leider waagt zich dan aan een laatste militair-diplomatiek spelletje poker: de “**algemene mobilisatie tegen alle vijanden van Joegoslavië**”. Ze wordt afgekondigd “in naam van Peter II, in overleg met de Geallieerden en op basis van het hem toevertrouwde gezag” en gaat in op 1 september 1944, om 0 uur... Het wordt een succes. Tienduizenden vastberaden en enthousiaste vrijwilligers bieden zich bij de tsjetnikgarnizoenen aan en de strijd wordt aangegaan. Overal moeten de Duitsers zich terugtrekken...

« Maar in Londen blijft de BBC ondertussen Mihailovitsj als “collaborateur” bestempelen, terwijl deze heldhaftige gevechten opnieuw contrasteren met de “politiekerige” houding van Tito’s leger dat van het volledig inzetten van de tsjetniks tegen de Duitsers misbruik

Op het moment van hun vertrek naar Italië betuigen de geallieerde piloten, die door de tsjetniks gered zijn, hun dankbaarheid aan generaal Mihailovitsj en de priesters van het kamp van Ravna Gora.

maakt om de onbewaakte flanken van hun rivalen aan te vallen, zoals in West-Servië. » De royalistische troepen waren die valse streken sinds lang gewoon. Maar ze waren daarentegen niet voorbereid op het verschrikkelijke nieuws dat hun bevrijdingsoffensief zou afbreken.

« Generaal Draja Mihailovitsj is een eerste keer gestorven op 12 september 1944. Vanaf die dag had zijn strijd, zijn leven als soldaat geen zin meer. Op die dag heeft de man voor wie hij sedert drie jaar streed en in wie hij het volste vertrouwen had hem op zijn beurt in de steek gelaten... Elf dagen na de algemene mobilisatie bevelen te hebben zit de aanvoerder van de tsjetniks temidden van zijn mannen.

Er zijn verschillende Amerikaanse officieren aanwezig. Ze luisteren naar een redevoering van de koning op de radio: “Aan alle Serviërs, Kroaten en Slovenen. **Ik beveel u allen van samen het Joegoslavisch Volksbevrijdingsleger van maarschalk Tito te vervoegen.** Zij die dit bevel niet opvolgen zijn schuldig aan hoogverraad...”

« Er valt een lange stilte na het einde van de redevoering van Peter II. Niemand beweegt, niemand spreekt. “Trucage”, zegt iemand zonder veel overtuiging. Iedereen weet dat dit niet waar is, Mihailovitsj op kop. Uiteindelijk fluistert hij: “*Tu quoque, fili...*” Vervolgens wendt hij zich langzaam tot James Inks, één van de aanwezige Amerikaanse officieren: “**Jullie leiders zullen weldra hun fout inzien. De Duitsers zijn aan het einde van hun krachten en wanneer jullie hen verpletterd zullen hebben, zal Stalin jullie niet meer nodig hebben. Jullie zullen de communisten tegen het belang van jullie land in versterkt en bewapend hebben want ze zullen zich tegen jullie keren. Stalin en Tito zullen de vijanden van de VS worden. Ik zal niet lang genoeg meer leven om te zien hoezeer ik gelijk had. Maar jullie zijn veroordeeld om aan te zien waar de verblinding jullie naartoe heeft geleid...**”

« Achter deze profetische woorden schuilt een diepe wanhoop. Mihailovitsj weet dat het *Joegoslavisch Leger in het Vaderland* binnen enkele uren zal ophouden te bestaan » (Buisson blz. 221).

Later zou men vernemen onder welke vreselijke druk Peter II door Churchill was gezet en hoe hij, moegestreden, door de knieën ging. De koning zou bekennen: « Ik was bitter en wanhopig, ik had het gevoel dat ik mijn beste vrienden aan het verraden was en dat ik een beweging steunde die vijandig stond tegenover de monarchie en de democratische beginselen. » De gevolgen van het koninklijk verraad waren niet te overzien: veel trouwe volgelingen verlieten de generaal en liepen over naar het andere kamp of doken onder. Slechts enkele duizenden zwoeren Mihailovitsj nooit te verlaten. Toen de Amerikanen hem uitnodigden om naar het buitenland te vluchten antwoordde hij gewoon: « *Ik moet bij mijn volk blijven.* »

Het Joegoslavische volk zou zijn trouw aan de koning duur betalen: Mac Lean, de gezant van Churchill bij Tito, duidde zelf de door de R.A.F. te bombarderen plaatsen aan: « Vijftig vliegtuigen hebben Leskovac vernietigd. Die schurk van een Mac Lean heeft de stad laten bombarderen juist op de dag waarop de ganse bevolking de verjaardag van koning Peter vierde, om 11.30 uur dan nog, toen de mensen de kerken verlieten [*men staat versteld van de duivelse gedrevenheid tegen de kerken en degenen die er bidden!*]. Waarschijnlijk moesten zij gestraft worden omdat ze trouw waren gebleven aan de koning en omdat ze de titoïstische “divisie” die Popovitsj en Mac Lean in het gebied wilden samenstellen niet wilden vervoegen » (Sotirovitsj, blz. 216).

DE ENE BEZETTER VERJAAGT DE ANDERE

Churchill werd zodanig meegesleept door de logica van zijn misdadige politiek dat hij zelfs zo ver ging de geallieerde zaak te verraden:

« Op 16 september zendt de Duitse generaal Loehr [opperbevelhebber van de in de Balkan gelegerde troepen] een bode om de overgave van zijn 275.000 manschappen aan te bieden. Hij zendt hem niet rechtstreeks naar Draja, vermits de koning erkend heeft dat het opperbevel in de handen van Tito is overgegaan, maar naar het hoofd van de Amerikaanse missie, kolonel Mac Dowell. De Wehrmacht stelt voor van zich aan de Anglo-Amerikaanse troepen over te geven, in aanwezigheid van vijfhonderd Amerikaanse parachutisten...

« Het aanbod wordt door Mac Dowell aan Caserta doorgegeven. Naar het schijnt zijn de Amerikanen in de wolken met het voorstel maar Churchill zou gebruld hebben: “*Onvoorwaardelijke overgave! Ze moet bovendien niet alleen aan de Amerikanen en de Engelsen maar ook aan de Russen aangeboden worden.*” Heeft Stalin de mening van Churchill gevraagd in verband met de overgave van de Bulgaren die nog steeds in staat van oorlog waren met Groot-Brittannië?

« Deze weigering is een zoveelste misdaad. Ze zal de oorlog in de Balkan rekken en het Tito mogelijk maken de macht te veroveren » (Sotirovitsj, blz. 218).

Dat laatste zou niet lang meer op zich laten wachten, want rond hetzelfde tijdstip zette Tito de Britten voor schut door naar Moskou te vliegen om er met Stalin te onder-

handelen over de “bevrijding” van Joegoslavië door het Rode Leger. Nochtans had men in Teheran bepaald dat het land zichzelf zou bevrijden! Tito speelde het spel meesterlijk en nam de oude Engelse leeuw – zo liet die zich tenminste door zijn zolenlikkers noemen – ongemerkt beet.

Drie weken later bereikten de eerste Sovjeteenheden Zuid-Servië. Ze waren verrast van in plaats van partizanen tsjetniks te ontmoeten die hun steun aanboden tegen de Duitsers. De idylle duurde slechts enkele dagen. Tito was woedend en liet tijdens een feestmaal te Krusevac alle getrouwen van Mihailovitsj uit de streek aanhouden. Degenen die niet konden ontsnappen werden in zeven haasten veroordeeld en gefusilleerd wegens “verstandhouding met de vijand”. De sinistere zuiveringen namen een aanvang...

« Krusevac was geen alleenstaand geval. Vermits de tsjetniks in oktober 1944 nog talrijke gebieden in Servië beheersten, waren zij vaak de eerste weerstanders die de Sovjets op hun weg tegenkwamen. Telkens namen ze deel aan de veroveringen van het Rode Leger. Telkens ook was de tussenkomst van de partizanen voor hen dodelijk.

« Op 20 oktober wordt Belgrado bevrijd na een zes dagen durende slag. De Sovjettanks en de in lompen gehulde partizanen worden koel onthaald. Voor de bevolking van de hoofdstad, die drie jaar lang getuige is geweest van de terechtstelling van duizenden tsjetniks door de Duitsers, hadden de troepen van Mihailovitsj de stad moeten binnentrekken. Van Tito, op wie de bevrijders zich beroepen, hebben ze nog nooit gehoord. »

Na de verrassing kwam de terreur, die zoals altijd gepaard ging met haat, afrekeningen en verklikking: « Overall in de stad patrouilleren gewapende troika's die de “schuldigen” moeten opsporen. Met “schuldigen” bedoelt men niet alleen degenen die gecollaboreerd hebben met de regering Neditsj of de Duitsers maar ook de leden van de burgerij, de notabelen, de leden van de vooroorlogse politieke klasse. Meestal worden ze verklikt – wat de deur opent voor dezelfde uitspattingen als degene die we op hetzelfde tijdstip in andere bevrijde gebieden meemaken – en zonder proces terechtgesteld of naar dwangarbeiderskampen in de Sovjet-Unie gestuurd. Alles bij elkaar gaat het om verschillende tienduizenden mensen. Bovendien gebeurt dit alles onder de ogen van de Engelse en Amerikaanse officieren die aan de zijde van Tito de overwinning op het Duitse totalitarisme vieren en hopen de Balkan voor de volgende jaren binnen hun invloedssfeer te houden... » (blz. 225).

Draja Mihailovitsj van zijn kant moest vernemen dat zijn eigen dochter Gordana enkele uren na de inname van Belgrado op de Joegoslavische radio verklaarde: « Ik ben er het hart van in dat mijn vader een verrader is... »

Niets werd de Servische vrijheidsheld bespaard. En toch liet hij de moed niet zakken, want de strijd voor het vaderland ging verder en hij had gezworen altijd trouw te blijven, desnoods tot de dood.

broeder Thomas van O.L.V. van Altijdurende Bijstand

[Wordt vervolgd]